

1

Met de hoofdpersoon loopt het altijd goed af

Aantal volgers: 5,8 miljoen

ZO. BEDANKT DAT JE GEKOMEN BENT. KON JE HET MAKKELIJK vinden? Ik ben blij dat ik eindelijk met je kan praten. Je ziet er goed uit, trouwens. Ik wil je al zo lang mijn verhaal vertellen. Jij zult het snappen, dat weet ik zeker.

Laat ik maar bij het begin beginnen: hoe ik Aurélie Fabulateur werd.
Nee, wacht.

Ik wil eigenlijk eerst dit zeggen: het spijt me. Als ik het allemaal over kon doen, zou ik het anders hebben aangepakt. Geduldiger. Eerlijker. Gewetensvoller. Dan zou ik vanavond in een hotel slapen, in plaats van in een celblok. Maar ik heb helaas geen tijdmachine. Alles is al gebeurd.

En natuurlijk was het niet allemaal slecht. Oké, het eindigde dramatisch. Dat hebben we allemaal op tv kunnen zien. Is het heel erg als ik zeg dat ik het best een kick vond om op het journaal te komen? Maar ik ben meer dan een slecht einde. Het afgelopen jaar heb ik zo veel gezien, zo veel beleefd. Zo veel geleefd. Ik danste op tafels van vijfsterrenhotels, met mijn Louboutins in mijn handen. Ik wisselde telefoonnummers uit met mensen die dagelijks duizenden euro's uitgeven omdat ze jaarlijks miljoenen verdienen. En nu inspireer ik anderen door te laten zien dat ze alles kunnen worden wat ze maar willen – als ze het maar genoeg willen.

Ik weet nog dat ik de zon in de zee zag zakken vanaf een jacht bij Corsica. De lucht bestond uit verschillende tinten oranje die weerspiegelden in de zee, waar ze werden gebroken door de golven. Het was net een schilderij, maar dan echt. De hele vakantie lang hadden we muziek gedraaid, maar op dat moment zetten we die uit om te luisteren naar de golven tegen het jacht en het gekrijs van de meeuwen. Iedereen was stil, zelfs Rico. Onze champagne bleef heel even onaangeroerd. De zeelucht waaide in onze gezichten, nog steeds warm. Ik kon het zout proeven. Het was net alsof we de enige mensen op aarde waren, alsof Amsterdam en Instagram en onze ouders en onze andere vrienden allemaal niet bestonden. Het was subliem.

Jij denkt nu misschien: je had ook gewoon van je spaargeld zelf een ticket naar Corsica kunnen boeken en daar in een budgethotel kunnen slapen. Dan had je op het strand kunnen zitten, met je voeten in het water. Je had ook de zonsondergang gezien, je had ook de meeuwen gehoord. En dat is ook zo. Dat had heus wel gekund. Maar nu had ik een betere stoel, eentje waarin ik heerlijk zat. Ik had niet over het strand hoeven ploeteren met een goedkope fles supermarktwijn – de champagne werd voor me bijgevuld. En ik hoefde niet ver terug te lopen omdat ik eigenlijk toch wel naar de wc moest. Dus nee, ik weet niet of het anders ook zo goed was geweest.

Ik heb het allemaal beleefd en dat komt doordat ik mijn leven in eigen hand heb genomen. Ik heb laten zien dat ik geen slachtoffer ben, geen bijpersonage of beste vriendin van de hoofdpersoon, niet iemand die er toevallig ook bij is, maar de hoofdpersoon zélf. Als je je dat realiseert, kun je alles bereiken wat je maar wilt.

Dat is de les die ik uit al deze ellende heb gehaald, wat ik meeneem uit deze roerige periode in mijn leven. De vraag is natuurlijk: wat ga ik doen nu mijn zorgvuldig opgebouwde wereld ingestort is? Nu ik mijn vrienden heb verloren, mijn reputatie door roddelwebsites is verwoest, nu ik

mijn vrijheid kwijt ben: hoe ga ik verder? Ik begin weer bij nul. Of beter gezegd: bij min één. Maar dat is niet erg. Dat heb ik eerder gedaan. En ik heb de tijd.

Maar eerst ga ik aan jou vertellen wat er precies gebeurd is. Gewoon, van mijn mond naar jouw oor. Zonder afleiding. Zonder toeschouwers die met hun ogen rollen. Zonder telefoons, camera's, zelfs zonder muziek op de achtergrond. Alleen jij en ik.

Het ware verhaal van Brenda F.

Ken je *Interview with the vampire*? In die film vertelt een vampier zijn levensverhaal aan een journalist. Hoe is hij vampier geworden? Wat heeft hij met zijn superkrachten gedaan? En wat kunnen gewone stervelingen van vampiers leren? Daar lijkt ons gesprek een beetje op. Al ben ik natuurlijk geen vampier, en de mensen die mijn mensen waren ook niet. Oké, ze leven vooral 's nachts. Hun gezichten blijven voor eeuwig jong en strak. En ze drinken liever dan dat ze vast voedsel eten. Maar het grote verschil is dat mijn mensen niet undercover leven. Ze staan niet buiten de maatschappij: ze zijn de maatschappij. Zij bepalen welke lippenstift we moeten kopen, in welke restaurants we gezien moeten worden, naar welk eiland we dit jaar op vakantie moeten. Dat klinkt misschien wat oppervlakkig, maar het maakt wel degelijk uit. Het leven bestaat niet alleen maar uit problemen als hongersnood en milieuvervuiling. We moeten meer dan overleven. We moeten profiteren van alles wat de wereld ons te bieden heeft, iedere bloem plukken en iedere vrucht eten. Want als er niets is om van te genieten, waarom zou je dan overleven?

Niet dat wij ons alleen daarmee bezighielden, hoor. Dat we geld hebben – pardon, in mijn geval: hadden – betekent ook dat we, sorry, dat ze kunnen bepalen waar het heen gaat. Ze houden zich heus wel bezig met het inzamelen van geld voor goede doelen en het kopen van duur biologisch fruit zonder plastic verpakking. Echt waar. Maar daarnaast laten ze ook zien dat er veel moois bestaat. En daar geniet hun publiek ook weer

van. Zo zien zij dat er meer is dan school en werk en familiebezoekjes. Het inspireert hen om ook de hoofdpersoon in hun eigen leven te worden.

Er is trouwens nog een verschil met *Interview with the vampire*. Ik ben geen vampier geworden omdat ik door een andere vampier werd gebeten. Ik heb dit allemaal zelf gedaan.

En dit is dus geen interview. Jij neemt niets van wat ik zeg op. Dit verhaal is alleen bestemd voor ons twee. En jij stelt mij geen vragen. Je hebt ongetwijfeld meningen, of aanvullingen op wat ik je vertel, maar die houd je nog even voor je. Niet omdat ik niet benieuwd ben naar jouw verhaal. Ik ben ontzettend benieuwd naar jouw verhaal. Maar ik moet dit vanaf het begin tot het einde aan iemand vertellen. Dat heb ik nog nooit kunnen doen. Jij bent de enige die mij écht wil kennen.

Hoe gaat het nu eigenlijk met je nek? Volgens mij is het goed geheeld.

2

Mensen zien alleen wat ze willen zien

Aantal volgers: 0

HET BEGON ZACHTJES TE REGENEN OP DE HERENGRACHT EN ik had een creditcard, een rijbewijs, 250 euro en een kunstnagel in de zakken van mijn spijkerbroek. Geen van deze dingen was van mij. Over mijn schouder hing een loodzware weekendtas. Die was wel van mij. Ik wandelde zo snel als ik kon, ervan overtuigd dat Joris me achternakwam, me tegen de grond zou werken en me door de politie zou laten afvoeren. Maar ik kon niet gaan rennen. Dat was te verdacht.

Daarom liep ik maar zo onlogisch mogelijk. Linksaf, rechtsaf, steegje in, steegje uit. Ik haalde toeristen in, voorkwam op het allerlaatste moment dat ik werd aangereden door een groep fietsers. Mijn schouder deed pijn van de zware tas. Regelmatig keek ik achterom. Joris dook niet op. Maar het was druk, dus misschien verschool hij zich gewoon achter de toeristen. Hoewel het regende, had ik het niet koud. Dat was dan weer mazzel.

Ik had gedacht dat dit de eerste dag van de rest van mijn leven zou worden. Mijn nieuwe leven als student in Amsterdam. Een vrolijk, onschuldig leven met feestjes en vrienden en af en toe studeren voor een tentamen. Een leven van bier drinken op een boot en shoppen in de 9 Straatjes en zoenen in het Westerpark. Maar ik had dat al na exact 5 uur en 46 minuten weten te verpesten. En nu liep ik hier in de regen, met spullen

die ik had gestolen van een van de aardigste mensen die ik ooit had ontmoet, werd ik mogelijk achtervolgd door een doodenge corpsbal en had ik geen plek om naartoe te vluchten. Echt helemaal nergens. Mijn niet-bestaande opties waren:

1. Bij Bascha logeren in Nieuw-West. Slecht plan. Bascha mocht niet weten dat ik nu al mislukt was.
2. Terug naar huis, naar mijn ouders in Hilversum. Geen optie. Ik had niet voor niets mijn huissleutels in een prullenbak op Amsterdam Centraal gegooid.
3. Mijn slaapzak op een bankje bij de gracht neerleggen en daar de nacht doorbrengen. Ook niet echt een topidee. Dan zou Joris me zeker vinden.
4. Naar een hotel. Kon niet, want ik was arm.

Goed, ik had dan wel een creditcard en 250 euro bij me, maar dat was alleen voor noodsituaties. Die kon ik echt niet nu al opmaken, nog geen tien minuten nadat ik ze gepakt had. Of was dit een noodsituatie? Ik wist het niet zo goed. Op straat slapen zou me geld besparen, maar ik kon niet garanderen dat ik de volgende ochtend niet wakker werd zonder portemonnee. Dan besteedde ik mijn geld toch liever aan een warm bed.

Maar eerst moest ik wat verder weg zijn van waar ik nu was, al had ik geen idee waar dat dan was. Al die grachten leken op elkaar. Als ik nou een telefoon had gehad met een batterij die langer meeging dan een paar uur, had ik op Google Maps kunnen kijken, maar mijn oude klotetelefoon was allang leeg. Dus bleef ik verder lopen langs al die mooie Amsterdamse grachtenpanden. Het begon langzaam donker te worden, maar dat kon ook komen doordat de wolken de zon blokkeerden. Straks zou het misschien harder gaan regenen. Ik moest opschieten.

Toen ik weer rechts afsloeg, begon mijn hart in mijn keel te slaan. Nee.

Nee! Daar, in deze straat, lag de sociëteit van de studentenvereniging waarbij ik me aan had willen sluiten. Daar binnen lag Xantippes credit-card- en rijbewijsloze tas, en daar voor de deur stond Joris. Te roken en te praten met een meisje met lang blond haar. Ze zagen er erg relaxed uit. Niet alsof ze mij aan het achtervolgen waren.

Ik keerde me direct om en liep de andere kant op, hijgend. Hoe kon ik hier nu weer zijn, nadat ik al zo lang had gelopen? Wat voor doolhof wás dit? Ik begon harder te lopen, bijna te rennen. Had hij gekeken? Had hij me gezien? Was hij überhaupt wel naar me op zoek, of zat deze achtervolging alleen maar in mijn hoofd?

Een taxi reed langs. Ik had nog nooit in een taxi gezeten. Maar dit was tenslotte nog steeds de eerste dag van de rest van mijn leven.

‘Waar wil je heen?’ vroeg de chauffeur. Vanaf de achterbank kon ik zijn poriën zien in de achteruitkijkspiegel, zo groot waren ze. Ik had hem willen vragen naar een goed hotel, maar die poriën brachten me van mijn stuk.

‘Naar het Vondelpark,’ zei ik dus maar. Dat was een van de weinige plekken die ik kende. Van horen zeggen. Ik was er nog nooit geweest. Er waren eigenlijk sowieso niet veel dingen die ik in mijn oude leven al eens had gedaan.

‘Bij de parkeerplaats bij de hoofdingang?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik snel. ‘Doe maar een andere. Eentje waar het wat rustiger is. Maakt niet zo veel uit welke.’ Ik kende geen andere ingangen.

‘Oké,’ zei hij, en volgens mij rolde hij met zijn ogen. Hij was vast pissig dat mijn natte haar op zijn bank lekte. Ik pakte snel een spiegelkje uit mijn weekendtas, die ik naast me had gezet. Mijn gezicht zat onder de druppels, mijn mascara was uitgelopen op mijn wangen. Ik veegde het zo goed als ik kon weg, maar ik bleef eruitzien als iemand die naar metal luisterde.

De rit naar het Vondelpark duurde lang, maar dat was vooral omdat je over de grachten niet zo snel kon rijden, met de grote hoeveelheid

toeristen die zelfs in dit weer nog buiten liepen.

‘Ze denken dat het een pretpark is,’ mompelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen mij.

De rit kostte dertien euro. Ik gaf hem een briefje van twintig. ‘Hou de rest maar,’ zei ik, en meteen had ik spijt, want zo’n fooi was echt overdreven, zeker voor iemand die een uur geleden nog blut was. En de hoeveelheid geld die ik nu had was ook niet oneindig. Creditcards hebben een limiet, dat wist ik zelfs. Ik moest echt beter over dingen na gaan denken.

‘Bedankt. Veel succes,’ zei de chauffeur, waar ik ook weer van baalde, want ik had nog zo mijn best gedaan om eruit te zien als iemand die geen succeswensen meer nodig had.

Inmiddels was het echt donker geworden – je kon merken dat de zomer ten einde liep, de dagen waren nu al zo veel korter dan een maand geleden. Het was opgehouden met regenen en begonnen met waaien. Mijn natte kleren plakten ijskoud aan me. Ik wilde zo snel mogelijk ergens naar binnen om me om te kleden en in bed te kruipen. Of nee, eerst iets te eten uit de minibar, want ik had enorme honger. Gelukkig waren er ontzettend veel hotels in de buurt. Maar al snel bleek dat ik niet te kieskeurig kon zijn: het eerste hotel waar ik naar binnen liep, een onopvallend driesterrenhotel, zat vol. Het hotel van een bekende keten ernaast ook. En de andere hotels in dat straatje ook.

Allemaal, behalve het enige waarvan ik bij voorbaat al had besloten dat ik het niet eens ging proberen. Het zat in een majestueus, hagelwit pand dat vrijstond van de rest van de gebouwen in de straat. De trap was van marmer. The Aurora, stond er groot op de gevel. Voor de deur stond een man in een uniform, die de deur voor je openhield. Het ademde rijkdom. Het was precies het soort hotel waar ik vroeger van droomde.

En nu durfde ik niet naar binnen.

Niet omdat mijn haar nat was, niet omdat mijn mascara uitgelopen

was, en ook niet omdat ik bezweet was. Maar gewoon omdat ik het nog steeds was.

Mooie hotels waren iets voor mijn klasgenoten van de middelbare school, voor filmsterren en influencers en zakenlui. Voor mensen die een mooi huis hadden, interessante vrienden en een telefoon die niet derdehands was. Niet voor mensen zoals ik, die uitgedroogde boterhammen aten en die tot vandaag nog nooit een creditcard in het echt hadden gezien.

En juist daarom moest ik het wél doen. Dat wist ik heus wel.

Want hoewel deze dag tot nu toe niet was verlopen zoals ik had gepland toen ik vanochtend wakker werd, zou dit nog steeds de eerste dag van de rest van mijn leven worden. Dat was ik mezelf verschuldigd. Ik haalde diep adem, telde tot tien, en duwde met mijn rechterhand in mijn eigen rug. Fysiek had dat natuurlijk geen effect, maar psychologisch wel. De trap op lopen was zwaar, net als zwemmen met kleren voor je zwemdiploma. Maar ook dat was me uiteindelijk gelukt.

De portier hield de deur voor me open en groette me beleefd.

‘Hoi,’ mompelde ik terug, mijn ogen gericht op mijn voeten.

De hal was ruim en licht. De receptioniste glimlachte me vrolijk toe. Ik had me er zo op ingesteld dat ze me wantrouwend zou aankijken, dat haar vriendelijkheid me best wel van mijn stuk bracht. Maar zoals ik later nog vaak zou merken: mensen zien wat ze verwachten te zien.

‘Hebben jullie nog een kamer?’ vroeg ik. ‘Voor één persoon.’

‘Toevallig hadden we net een afzegging van een tweepersoonskamer,’ glimlachte de receptioniste. Ze had mooi honingblond haar. ‘Voor één nacht?’

‘Ja,’ zei ik.

Ze vertelde me de prijs – de kamer kostte meer dan een nieuwe telefoon, als je tenminste genoeg zou nemen met een ietwat verouderd model – en liet me een formulier invullen. Gelukkig had Xantippe een makkelijke achternaam. Ik gaf de receptioniste de formulieren.

‘Mag ik je ID zien?’ vroeg ze.

Met een bonkend hart haalde ik Xantippes rijbewijs uit mijn zak en stak het naar voren terwijl ik mijn vinger half op de pasfoto hield.

Ze pakte het aan. Ik liet niet los.

‘Sorry, mag ik even?’ vroeg ze, ineens streng.

Dat mocht niet. Xantippe en ik leken totaal niet op elkaar. Xantippe had heel lang donker haar, dat van mij was korter en vol blonde highlights. Xantippe had een bleek, spits gezicht. Ik was ook bleek, maar niet spits. Xantippe had een grote haakneus, ik meer een ronde, rode kabouterneus.

‘Dat donkere stond je ook wel leuk,’ zei de receptioniste toen ze mijn rijbewijs teruggaf. Mensen zien alleen wat ze willen zien. En misschien moest ik de regen ook bedanken, bedacht ik toen ik in de riant bespiegelde lift stond. Niemand ziet er op haar pasfoto uit als een verzopen kat.

De hotelkamer leek exact op de hotelkamers uit mijn fantasieën: ruim, met een kingsize bed, een zachte fauteuil, een prachtig eikenhouten bureau en een enorme kast waarin ik mijn kleren kon ophangen. De zeldzame keren dat ik als kind met mijn ouders en broer in een hotel was geweest, hingen er hooguit twee ijzeren hangertjes in de smalle kast.

En er was een minibar! Er zat veel alcohol in, en chips, en snoepjes. Ik opende meteen een zakje winegums en at ze achter elkaar op.

Dit is het, zei ik tegen mezelf. Dit is wat je altijd hebt gewild. Oké, dat vandaag één grote ramp was, dat is jammer. Maar misschien is dit juist gebeurd omdat je bestemd bent voor iets groters dan lid worden van een studentenvereniging. En niemand heeft gemerkt wat je hebt gedaan. Joris kwam je niet achterna. Xantippe zal pas over weken eens een keer merken dat ze haar creditcard en rijbewijs kwijt is. Die 250 euro zal ze nooit missen. Xantippe geeft al 250 euro uit vóór lunchtijd. Alles is goed. Om mijn interne monoloog kracht bij te zetten, gaf ik haar rijbewijs een kus.

Beneden dachten ze dat ik Xantippe was, maar ik was hier niet gekomen om iemand anders te worden. Ik was hier gekomen om mezelf te worden.